

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ ปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ จำแนกตาม เพศ อายุ สาขาวิชา อาชีพ และประเภทการวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน และหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา และสาขาวิชายุทธศาสตร์การพัฒนา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2546-2552 จำนวน 164 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ 1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม 2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัย ความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ด้านความรู้ทางวิชาการของนักศึกษา ด้านการบริหาร จัดการตนเองของนักศึกษา ด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และด้านการบริการวิชาการ ของมหาวิทยาลัย และ 3. ข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ ซึ่งแบบสอบถาม ทั้งหมดได้ผ่านการตรวจหาความตรงตามเนื้อหา (content validity) ได้ค่าความเชื่อมั่น โดยภาพรวมเท่ากับ 0.90 ประกอบด้วยด้านความรู้ทางวิชาการของนักศึกษา ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.80 ด้านการบริหารจัดการตนเองของนักศึกษา ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.78 ด้านอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.80 และด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.80

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอหนังสือจากผู้อำนวยการบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชื่อ ที่อยู่พร้อมเบอร์โทรศัพท์ ของนักศึกษที่สำเร็จการศึกษา และนำแบบสอบถามส่งไปยังกลุ่มตัวอย่างทางไปรษณีย์ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด 164 ชุด และได้นำแบบสอบถามที่ได้มาทำการวิเคราะห์

ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างตัวแปรเพศ โดยใช้ t test เปรียบเทียบความแตกต่างสำหรับตัวแปร อายุ สาขาวิชา อาชีพ และประเภทการวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ต่างกัน โดยใช้ One-way Analysis of Variance เมื่อพบความแตกต่าง ใช้การทดสอบหาค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé method)

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ด้านความรู้ทางวิชาการของนักศึกษา ด้านการบริหารจัดการตนเองของนักศึกษา ด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก
2. การเปรียบเทียบปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์จำแนกตาม เพศ และอาชีพแตกต่างกัน มีปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ ที่มีอายุ สาขาวิชา และประเภทการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์แตกต่างกัน มีปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์
นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ เห็นว่าปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ ด้านความรู้ทางวิชาการของนักศึกษา คือ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ไม่เพียงพอ ด้านการบริหารจัดการตนเองของนักศึกษา คือ ภาระงานที่ทำมีมากไม่มีเวลาให้กับการทำ ด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ ข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาแต่ละท่านบางครั้งมีความขัดแย้งกันทำให้นักศึกษาสับสน ด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย คือ เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาค้นคว้าของมหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่มีน้อย

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มีข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ด้านความรู้ทางวิชาการของนักศึกษา คือ ควรเลือกหัวข้อที่สนใจและตรงกับงานด้านการบริหารจัดการตนเองของนักศึกษา คือ ต้องมีความมุ่งมั่น เอาใจใส่ ตั้งใจ และอดทน ด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ พบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ ด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย คือ ควรศึกษาขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ให้เข้าใจ

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังต่อไปนี้

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เห็นด้วยในระดับมากกว่า ความรู้ทางวิชาการของนักศึกษา เป็นปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ วิทยานิพนธ์เป็นผลงานทางวิชาการที่แสดงออกทางสติปัญญา ความรู้ความสามารถในการค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้ โดยนำความรู้ที่ศึกษาดูดกลืนหลักสูตรมาประยุกต์ใช้ และจัดนำเสนอเป็นรูปแบบรายงานเป็นเล่มตามมาตรฐานทางวิชาการ ซึ่งนักศึกษาควรเลือกหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ความสนใจ และเป็นหัวข้อที่นักศึกษามีความรอบรู้อยู่บ้าง ทั้งความรู้ที่ได้จากการศึกษาตามหลักสูตร หรือจากประสบการณ์ การปฏิบัติงานในหน้าที่ เพราะจะทำให้นักศึกษามีความมั่นใจว่าจะสามารถศึกษาค้นคว้าได้ด้วยตนเอง และมีความต้องการที่จะได้รับคำตอบในขอบข่ายของปัญหาเรื่องนั้น ๆ อย่างจริงจัง ด้วยกระบวนการทำวิทยานิพนธ์ การเลือกหัวข้อที่อยู่ในความสนใจของนักศึกษาจะช่วยเป็นแรงจูงใจ และผลักดันให้สามารถจัดทำวิทยานิพนธ์ได้แล้วเสร็จด้วยดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อมร มะนาวหวาน (2548, หน้า 77) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา ภาควิชา วิศวกรรมไฟฟ้า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือพบว่า การแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ให้ตรงกับความรู้ ความสามารถ ความรู้พื้นฐานและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่สนใจ และความชัดเจนเกี่ยวกับขอบเขตหรือหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่สามารถทำได้ เป็นปัญหาต่อการทำวิทยานิพนธ์มาก ซึ่งแสดงว่า นักศึกษาไม่สามารถหาหัวข้อวิทยานิพนธ์

ที่ตรงกับความรู้พื้นฐานและความสามารถของตนเองได้ และกัญญาวิรุ้ ปัทมคิลก และคนอื่น ๆ (2551, หน้า 152) ที่ศึกษาสภาพปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นว่ามีปัญหาระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาเริ่มทำวิทยานิพนธ์ในปีการศึกษาสุดท้าย และใกล้หมดระยะเวลาการศึกษา อาจได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ไม่ถนัด ไม่มีความรู้อย่างลึกซึ้ง และสนใจอย่างแท้จริง ประกอบกับความรู้ด้านการวิจัยมีไม่เพียงพอ

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เห็นด้วยในระดับมากกว่า ด้านการบริหารจัดการตนเองของนักศึกษา เป็นปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่ เป็นผู้ที่มีภารกิจที่ต้องปฏิบัติงานประจำควบคู่ไปกับการศึกษา ทำให้ไม่มีเวลาที่จะทุ่มเทกับการทำวิทยานิพนธ์อย่างเต็มที่ ในขณะที่ความเป็นจริงแล้ว การทำวิทยานิพนธ์ไม่ว่าในระดับใด นักศึกษาจำเป็นต้องอุทิศเวลาให้อย่างต่อเนื่อง การไม่รู้จักรวางแผนและจัดสรรเวลาที่ดีจึงกลายเป็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการทำวิทยานิพนธ์ นักศึกษาจำนวนมากไม่สามารถสำเร็จการศึกษาได้ ด้วยเหตุผลว่าไม่มีเวลาเพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับ นุกูล บำรุงไทย (2544) พบว่า นิสิตขาดการทำวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง หลังจากเรียนจบรายวิชาแล้ว ความอดทนในการทำวิทยานิพนธ์น้อย ไม่มีความตั้งใจในการทำวิทยานิพนธ์ เริ่มต้นทำวิทยานิพนธ์ช้า และไม่มีเวลาแบ่งเวลาที่ดี และนักศึกษาระบบในการวางแผนให้แก่ตนเองก่อนพบอาจารย์ที่ปรึกษา และสมจิตร์ แก้วมณี (2551, หน้า 152) พบว่า ปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีปัญหาในด้านคุณลักษณะส่วนตัวและความพร้อมของนักศึกษา เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ทำงานแล้ว เมื่อเรียนรายวิชาครบตามหลักสูตรก็กลับไปปฏิบัติงาน จึงทำให้มีเวลาทำวิทยานิพนธ์น้อยลง ขาดการทำวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เห็นด้วยในระดับมากกว่า ด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ถือเป็นปัจจัยสำคัญของการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เพราะเป็นผู้ที่คอยให้คำปรึกษาแนะนำทางวิชาการตลอดระยะเวลาของการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นในการกำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ นักศึกษาจึงควรคำนึงด้วยว่า

จะสามารถหาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีความสนใจและมีความเชี่ยวชาญในเรื่องหรือหัวข้อนั้น ๆ ได้หรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลคมล สนองคุณ (2548, หน้า 55) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่สรุปว่า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นส่วนประกอบสำคัญสำหรับนักศึกษาที่ต้องมีเวลาให้กับนักศึกษาในการให้คำปรึกษา คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์ และต้องมีความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกันกับนักศึกษา และนักศึกษาควรนำคำแนะนำต่าง ๆ ที่อาจารย์ที่ปรึกษาให้นำไปแก้ไข ปรับปรุงวิทยานิพนธ์ของตนเองทุกครั้ง แม้ว่าจะได้รับการแก้ไขหลาย ๆ ครั้งก็ตาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญญาวิวี ปัทมดิลก และคนอื่น ๆ (2551, หน้า 64) ที่ศึกษาสภาพปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่าผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นว่า มีปัญหาในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องการให้คำแนะนำการเขียนโครงการวิจัยและติดตามผลการทำวิทยานิพนธ์ สอดคล้องกับ สมจิตร แก้วมณี (2551, หน้า 152) พบว่า ปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีปัญหาในด้านคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา เนื่องจากอาจารย์ที่ปรึกษา มีทั้งภาระงานสอน งานวิจัยและบริการวิชาการแก่ชุมชนภายนอก ทำให้การตรวจวิทยานิพนธ์ล่าช้า และทรงธรรม ชีระกุล (2547, หน้า 18) ที่สรุปว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทั้งในด้านของความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชา ประสบการณ์ในการวิจัย ประสบการณ์ในการเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ความเอาใจใส่ ดูแล ช่วยเหลือให้คำปรึกษาแนะนำนักศึกษา ตลอดจนความสัมพันธ์และทัศนคติที่ดีต่อนักศึกษาส่งผลอย่างมากต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เห็นด้วยในระดับมากกว่า ด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย เป็นปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ บัณฑิตวิทยาลัยเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญโดยตรงต่อการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะการอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์และเค้าโครงวิทยานิพนธ์ การออกหนังสือราชการเพื่อติดต่อกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ การสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ การตรวจรูปแบบวิทยานิพนธ์ และการขออนุมัติสำเร็จการศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินงานมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ อมร มะนาวหวาน (2548) ที่พบว่า

การบริการวิชาการของสถาบันเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับนักศึกษาที่กำลังทำวิทยานิพนธ์ ห้องสมุดที่เปิดให้บริการ นักศึกษาจะเข้าไปใช้บริการในช่วงระหว่างการทำวิทยานิพนธ์บ่อย รวมทั้งการติดต่อกับบัณฑิตวิทยาลัยด้วย ดังนั้นความพอเพียงของข้อมูลที่ค้นคว้าและการให้บริการของเจ้าหน้าที่จึงมีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่จะมีอายุ 46 ปีขึ้นไป และเป็นผู้บริหารสถานศึกษาที่สามารถปลีกเวลาบางส่วนเดินทางติดต่อกับเจ้าหน้าที่ในการขอหนังสือราชการเพื่อใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ และปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างถูกต้อง สม่่าเสมอ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลกมล สนองคุณ (2548) ที่พบว่า ปัจจัยด้านสภาพส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ประสบการณ์การทำวิจัย ประเภทการศึกษา มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิระศักดิ์ บุษราภรณ์ (2546, หน้า 83) ที่ศึกษาปัญหาการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันในทุกด้าน

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีสาขาวิชา มีปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เป็นเพราะ ปริมาณเอกสารและตำราในห้องสมุดที่เกี่ยวกับเรื่องที่นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์มีจำนวนน้อย ไม่ครอบคลุมทุกสาขาวิชา ซึ่งผลการวิจัยนี้ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทรงธรรม ชีระกุล (2547, หน้า 61) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่เรียนในสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในภาพรวมและรายปัจจัยไม่แตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมจิตร แก้วมณี (2551, หน้า 152) ที่ศึกษาปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และได้เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ จำแนกตามสาขาวิชา พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ทั้ง โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และยังพบว่าปัจจัยที่ส่งเสริมให้การทำวิทยานิพนธ์สำเร็จ คือ ควรเพิ่มจำนวนงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ให้เพียงพอ ทันสมัย และครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีอาชีพต่างกัน มีปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีงานทำอยู่แล้ว และประกอบอาชีพที่มั่นคง สามารถบริหารจัดการตนเองในด้านการแบ่งเวลาเกี่ยวกับอาชีพ หรืองานที่ทำกับการทำวิทยานิพนธ์ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลกมล สมองคุณ (2548, หน้า 101) พบว่า อาชีพของนักศึกษาที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีประเภทการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ต่างกัน มีปัจจัยความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การเลือกใช้ทฤษฎีและสถิติที่ง่าย ย่อมทำให้นักศึกษาปฏิบัติตามกระบวนการได้ครบถ้วน ถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลกมล สมองคุณ (2548) ที่พบว่า ปัจจัยด้านสภาพส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ประสบการณ์การทำวิจัย ประเภทการศึกษา มีผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยผลไปใช้

1. ด้านความรู้ทางวิชาการของนักศึกษา
ควรสร้างนิสัยให้รักการค้นคว้า แสวงหาความรู้ สนใจในงานวิจัยของตน
เมื่อมีเวลาว่าง
2. ด้านการบริหารจัดการตนเองของนักศึกษา

2.1 ควรมีความอดทน ความพยายาม และมีความตั้งใจจริงในการทำวิทยานิพนธ์

2.2 ควรบริหารเวลาและวางแผนในการทำวิทยานิพนธ์ให้ชัดเจน

2.3 ควรไปพบอาจารย์ที่ปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ

3. ด้านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.1 ควรมีความรู้ในหัวข้อเรื่องที่นักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้คำปรึกษาและเสนอแนะนักศึกษาได้อย่างถูกต้อง และกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความคิดและหาข้อค้นพบด้วยตนเอง

3.2 ควรมีความตรงต่อเวลาในการให้คำปรึกษากับนักศึกษา สามารถพบนักศึกษาได้ตามที่นัดหมายไว้อย่างสม่ำเสมอ

4. ด้านการบริการวิชาการของมหาวิทยาลัย

4.1 ควรจัดให้มีการสัมมนาเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ และติดตามก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์หลังนักศึกษาเรียนรายวิชาครบ

4.2 ควรมีเอกสาร ตำรา งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และสถานที่ค้นคว้าอย่างเพียงพอทันสมัยและสะดวกเหมาะสม และจัดทำฐานข้อมูลระบบออนไลน์ และแหล่งค้นคว้าหนังสือวิทยานิพนธ์จากมหาวิทยาลัยอื่น เพื่อให้นักศึกษาสามารถสืบค้นได้อย่างสะดวก

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาองค์ประกอบของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2. ควรมีการวิจัยเพื่อประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา